

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 czerwca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił J. O. prawa do emerytury. W treści uzasadnienia organ rentowy wskazał, że przeliczenie emerytury w myśl art.53 ustawy emerytalnej dotyczy osób, które nabyły prawo do wcześniejszej emerytury, a nadto urodziły się przed 1 stycznia 1949 r. W związku zaś z faktem, że J. O. urodziła się (...), nabyła ona prawo do emerytury stosownie do treści art. 24 ustawy emerytalnej i nie ma do niej zastosowania wskazany powyżej art.53.

/decyzja k. 6 plik IV akt ZUS/

W dniu 14 lipca 2017 r. do organu rentowego wpłynęło odwołanie J. O. od w/w decyzji, w którym wniosła o jej zmianę. W treści odwołania skarżąca wskazała, że z uwagi na fakt, iż po przejściu na emeryturę podlegała ubezpieczeniom społecznym przez ponad 30 miesięcy, jej emerytura powinna zostać przeliczona stosownie do treści art. 53 ust.4 ustawy emerytalnej tj. z zastosowaniem aktualnej kwoty bazowej. J. O. wskazała, że od dnia 1 kwietnia 2007 r. pobiera emeryturę (na podstawie art.46 w związku z art.29 ustawy emerytalnej) oraz, że od dnia 1 października 2008 r. emerytura ta jest przeliczana co kwartał na podstawie art. 112 i 113 ustawy emerytalnej. Decyzją zaś z dnia 25 stycznia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał jej emeryturę od dnia 2 stycznia 2012 r. na podstawie art.24 ustawy emerytalnej, a jej wysokość została obliczona stosownie do treści art.26 i emerytura ta była świadczeniem mniej korzystnym od świadczenia już przez nią pobieranego. Wnioskodawczyni podniosła, że do dnia dzisiejszego nadal pobiera emeryturę przyznaną jej na podstawie decyzji z dnia 26 marca 2007 r. tj. zgodnie z zasadami zawartymi w art.53 ustawy emerytalnej. J. O. podkreśliła, że nie zgadza się z argumentacją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jakoby fakt, iż urodziła się po 1 stycznia 1949 r. wykluczał ją z możliwości skorzystania z regulacji zawartej w art. 53 ustawy emerytalnej. W ocenie skarżącej, jako osoba urodzona po 31 grudnia 1948 r., a przed 1 stycznia 1969 r., która uzyskała prawo do wcześniejszej emerytury na podstawie art. 46 w związku z art.29 ustawy emerytalnej i nie spełnia przesłanek do obliczenia emerytury mieszanej, może ubiegać się o ustalenie na nowo podstawy wymiaru emerytury. Obliczenie zaś emerytury wg „starych zasad” tj. zgodnie z art.53 ust. 1 pkt 1, 2,3 i ust.4 ustawy emerytalnej pozwoli jej na uzyskanie korzystniejszego świadczenia niż świadczenie obliczone w myśli art. 26 ustawy emerytalnej. /odwołanie k.2-6/

W odpowiedzi na odwołanie, pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie oraz przytoczył argumentację zaprezentowaną w treści zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie k.3-4/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni J. O. urodziła się (...).

/okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 26 marca 2007 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonej (na podstawie art. 46 w zw. z art. 26 ustawy emerytalnej) prawo do emerytury od 1 marca 2007 roku tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek o emeryturę. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych (od stycznia 1993 roku do grudnia 2012 roku), ze wskaźnikiem podstawy wymiaru wynoszącym 149,96 % oraz kwotę bazową tj. 2 059,92 zł. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika podstawy wymiaru przez kwotę bazową wyniosła 3 089,06 zł. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto 32 lata, 10 miesięcy okresów składkowych tj. 394 miesiące i 1 rok i 7 miesięcy tj. 19 miesięcy okresów nieskładkowych. Wysokość emerytury została obliczona poprzez: pomnożenia wartości 24 % przez kwotę bazową 2 059,92 zł, co dało kwotę 494,38 zł, pomnożenia wskaźnika 1,3 % przez ilość miesięcy składkowych tj. 394, a następnie otrzymany wynik podzielono przez 12 i pomnożono przez podstawę wymiaru o wartości 3 089,06 zł co

dało kwotę 1 318,41 zł , pomnożenie wskaźnika 0,7% przez ilość miesięcy nieskładkowych tj. 19 , a następnie otrzymany wynik podzielono przez 12 i pomnożono przez podstawę wymiaru o wartości 3 089,06 zł co dało kwotę 34,29 zł. Po zliczeniu uzyskanych kwot otrzymano sumę o wartości 1 847,08 zł. Z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia wypłata emerytury została zawieszona. /decyzja k.111 – 112 plik II akt ZUS/

Z dniem 27 kwietnia 2007 r. wnioskodawczynie zakończyła pracę w Urzędzie Gminy A.. /świadcstwo pracy k.123 plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 8 maja 2007 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych , w związku ze zmianą stażu pracy, od dnia 1 kwietnia 2007 r. przeliczył wnioskodawczynie emeryturę. Kwota należnego świadczenia wyniosła 1 857,27 zł.

/decyzja k.129 – 130 plik II akt ZUS/

Z dniem 1 października 2008 r. wnioskodawczynie podjęła pracę w Urzędzie Gminy A.. /okoliczność bezsporna/

W kolejnych decyzjach wydawanych przez organ rentowy względem wnioskodawczynie , należna jej emerytura była przeliczana z uwagi na zmianą stażu pracy.

/okoliczność bezsporna/

Po nabyciu uprawnień do świadczenia , wnioskodawczynie podlegała ubezpieczeniom społecznym przez co najmniej 30 miesięcy. /okoliczność bezsporna/

W dniu 12 grudnia 2011 r. J. O. złożyła wniosek o emeryturę.

/wniosek k.1 – 6 plik III akt ZUS/

Decyzją z dnia 25 stycznia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art.24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał J. O. emeryturę od dnia 2 stycznia 2012 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał , że emerytura została obliczona zgodnie z art.26 ustawy emerytalnej i do jej ustalenia wzięto: kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji tj. 105 032,03 zł , kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego tj. 443 043,99 zł , średnie dalsze trwanie życia tj. 251,50 miesięcy , a wyliczona kwota emerytury wyniosła 2 179,23 zł $[(105\ 032,03\ \text{zł} + 443\ 043,99\ \text{zł}) / 251,50]$. Emerytura została zawieszona z uwagi na fakt , iż wyliczona kwota była świadczeniem mniej korzystnym dla wnioskodawczynie. /decyzja k. 21 – 23 plik III akt ZUS/

W kolejnych decyzjach wydawanych przez organ rentowy względem wnioskodawczynie , należna jej emerytura była przeliczana z uwagi na zmianę stażu pracy.

/okoliczność bezsporna/

W dniu 22 maja 2017 r. J. O. złożyła wniosek o emeryturę , po rozpatrzeniu którego wydano zaskarżoną decyzję.

/wniosek k.1 – 4 odwrot plik IV akt ZUS , decyzja k. 6 plik IV akt ZUS/

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, w szczególności o dokumentację zawartą w aktach ZUS.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Ustawa z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r., poz.1383 z późn. zm.) przewiduje różne zasady przechodzenia na emerytury i różne sposoby obliczania wysokości świadczeń, w zależności od wieku ubezpieczonych. Skarżąca urodziła się w (...) roku, a zatem co do zasady do

ustalenia uprawnień i wysokości jej emerytury ma zastosowanie dział II rozdział 1 ustawy zatytułowany: "Emerytura dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r.". Stąd też, do ustalenia uprawnień i wysokości emerytury skarżącej mają zastosowanie przepisy art. 24-26 ustawy emerytalnej, zawarte w powołanym rozdziale. Art. 24 ust. 1 ustawy emerytalnej wskazuje jednak, że dla osób urodzonych po 31 grudnia 1948 r. emerytura przysługuje po osiągnięciu wieku 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem przepisów art. 46, 47, 50, 50a, i 50e i 184. Zastrzeżenia te dotyczą bowiem możliwości wcześniejszego przejścia na emeryturę, o ile spełnione są warunki w powołanych przepisach. Skarżąca skorzystała z możliwości wcześniejszego przejścia na emeryturę na podstawie art. 46 w związku z art. 29 ustawy emerytalnej i na podstawie decyzji z dnia 26 marca 2007 r. nabyła prawo do emerytury od dnia 1 marca 2007 r.

Zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy emerytalnej prawo do emerytury na warunkach określonych w art. 29, 32, 33 i 39 (to jest na warunkach przewidzianych dla osób urodzonych przed 1 stycznia 1949 r.), przysługuje również ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed 1 stycznia 1969 r., jeżeli spełnią warunki tam określone do 31 grudnia 2008 r. (w brzmieniu tego przepisu obowiązującym przed 2 listopada 2007 r. była to data 31 grudnia 2007 r.) Z całą zatem pewnością skarżąca spełniła przesłanki do nabycia emerytury z art. 29 ustawy emerytalnej oraz pozostałe warunki z art. 46 ustawy i dlatego przyznano jej emeryturę wcześniejszą tj. w związku z ukończeniem 55 roku życia, obliczając jej wysokość zgodnie z art. 53 ust. 1 ustawy. Niemniej jednak, okoliczność, że wcześniejsza emerytura skarżącej została obliczona na podstawie tego ostatniego przepisu nie daje jej automatycznej podstawy do zastosowania dalszych przepisów art. 53 ustawy emerytalnej, a mianowicie przepisów art. 53 ust. 3 i 4 ustawy. Wskazać należy, że zgodnie z normą zawartą w art. 53 ust. 3 ustawy, emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury, z zastrzeżeniem z ustępu 4 art. 53 ustawy. Stosownie bowiem do ustępu 4, przepisu ust. 3 nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Cytowane tutaj przepisy art. 53 ust. 3 i 4 ustawy nie mogą mieć jednak zastosowania do skarżącej. Podkreślić bowiem należy, że w dniu 12 grudnia 2011 r. J. O. złożyła kolejny wniosek o emeryturę, a decyzją z dnia 25 stycznia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał jej prawo do emerytury w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego. Podstawa wymiaru emerytury skarżącej, po osiągnięciu przez nią 60 roku życia, mogła zostać zatem obliczona tylko według przepisów art. 25 ustawy emerytalnej obowiązującym w dacie przyznawania świadczenia (tylko z uwagi, że wcześniej przyznane świadczenie było wyższe, emerytura ta została zawieszona).

W ocenie Sądu, w stosunku do skarżącej brak jest podstaw do obliczenia należnej jej emerytury w korzystniejszy dla niej sposób tj. na podstawie „starych zasad”, a więc z uwzględnieniem nowej kwoty bazowej w związku z podleganiem przez nią co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu. Osoba, która przeszła na swój wniosek na wcześniejszą emeryturę na podstawie art. 46 ustawy i prawo to realizowała, może nabyć prawo do emerytury po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego.

Wskazać także należy, że rację ma skarżąca co do faktu, iż sama okoliczność urodzenia się po 31 grudnia 1948 r. nie wyklucza jednoznacznie możliwości zastosowania w stosunku do takiej osoby regulacji art. 53 ust. 3 i 4 ustawy emerytalnej. Podkreślić bowiem należy, że przepis art. 46 ustawy emerytalnej jest skierowany w istocie do kobiet urodzonych po 31 grudnia 1948 r., a przed 31 grudnia 1953 r., gdyż tylko kobiety urodzone w tym przedziale czasowym mogły do dnia 31 grudnia 2008 r. skorzystać z regulacji zawartej we wskazanym przepisie (tylko one mogły osiągnąć w tej dacie wiek 55 lat). Jednakże, w ocenie Sądu Okręgowego, wyliczenie emerytury powszechnej, po podleganiu ubezpieczeniu społecznemu przez 30 miesięcy po otrzymaniu emerytury wcześniejszej (w obniżonym wieku) jest możliwe jeżeli powszechna emerytura może być wyliczona na podstawie art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Ubezpieczony ma różnorakie możliwości przeliczenia (wyliczenia) świadczenia po jego przyznaniu.

I tak, wysokość emerytury oblicza się ponownie z zastosowaniem nowej kwoty bazowej zarówno w części socjalnej, jak i w części zależnej od podstawy wymiaru, jeżeli do obliczenia nowej podstawy wymiaru świadczenia wskazano podstawę wymiaru składek w całości lub w części przypadającą po jego przyznaniu, a nowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzedniego.

Niezależnie od tego, jak długo emeryt kontynuował pracę podlegającą ubezpieczeniom społecznym, zawsze ma prawo zgłosić wniosek o uwzględnienie w wymiarze emerytury okresu ubezpieczenia przypadającego po nabyciu prawa do emerytury. Za każdy rok składkowy dotychczasowa kwota emerytury wzrasta o 1,3% podstawy wymiaru, a za każdy rok nieskładkowy o 0,7% podstawy wymiaru. Wniosek o doliczenie stażu pracy można składać nie częściej niż co kwartał (art. 112 i 113).

Ponadto osoba, która po przyznaniu emerytury kontynuowała pracę i podlegała obowiązkowi ubezpieczeń emerytalnego i rentowych, może też ją przeliczyć od nowej kwoty bazowej, jeżeli zgłosi wniosek o jej obliczenie od nowej podstawy wymiaru, ustalonej z uwzględnieniem przychodów osiągniętych po przyznaniu emerytury, i spełni warunki, o których mowa w art. 110 ww. ustawy. Zgodnie z tymi przepisami wysokość emerytury oblicza się ponownie z zastosowaniem nowej kwoty bazowej zarówno w części socjalnej (składnik emerytury stanowiący 24% kwoty bazowej), jak i w części zależnej od podstawy wymiaru, jeżeli do obliczenia nowej podstawy wymiaru świadczenia ustalonego w sposób określony w art. 15 wskazano podstawę wymiaru składek w całości lub w części przypadającą po jego przyznaniu, a nowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzedniego.

Warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany, jeżeli emeryt - od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia złożenia wniosku o jego ponowne obliczenie od nowej podstawy wymiaru - nie pobierał emerytury (wyplata była całkowicie zawieszona) lub okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru przypada w całości po przyznaniu emerytury, a nowy wskaźnik podstawy wymiaru wynosi co najmniej 130%.

Możliwość przeliczenia emerytury od nowej kwoty bazowej mają zatem tylko te osoby, które zgłosiły wniosek o obliczenie jej od nowej podstawy wymiaru, ustalonej (choćby w części) od zarobków stanowiących podstawę wymiaru składek po nabyciu prawa do emerytury (art. 110).

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS podstawę wymiaru tej drugiej emerytury stanowi kwota podstawy wymiaru wcześniejszej emerytury w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające po ustaleniu prawa do tej emerytury (art. 21 ust. 2 pkt 1 w związku z ust. 1 pkt 1). Przyznając drugą emeryturę, organ rentowy nie oblicza podstawy wymiaru, bo jej wysokość jest już ustalona (stanowi ją zwaloryzowana kwota podstawy wymiaru wcześniejszej emerytury).

Z art. 53 ust. 3 wynika, że tzw. część socjalną nowej emerytury, wynoszącą 24% kwoty bazowej, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień.

Przepisu tego nie stosuje się tylko wtedy, gdy zainteresowany po nabyciu prawa do wcześniejszej emerytury, której podstawa wymiaru służy do obliczenia drugiej emerytury, podlegał ubezpieczeniu społecznemu co najmniej przez 30 miesięcy (art. 53 ust. 4). Jeśli emeryt spełnia ten warunek, wówczas część socjalną nowo przyznanej emerytury oblicza się od kwoty bazowej obowiązującej w dniu nabycia uprawnień do tego świadczenia. Jeśli nie, to część socjalną nowej emerytury oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą przyjęto do obliczenia podstawy wymiaru wcześniej przyznanej emerytury (art. 53 ust. 3).

Sad Apelacyjny w Białymstoku wyraził pogląd, że osoba urodzona po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed 1 stycznia 1969 r., która uzyskała prawo do wcześniejszej emerytury i nie spełnia przesłanek do obliczenia emerytury mieszanej może ubiegać się o ustalenie na nowo podstawy wymiaru emerytury po uzyskaniu powszechnego wieku emerytalnego na zasadach określonych w art. 53 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń

Spółecznych (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1383), o ile podlegała ubezpieczeniu społecznemu przez okres co najmniej 30 miesięcy.(wyrok w spr. III AUa 19/16 z dnia 16-06-2016)

Wskazany pogląd wydaje się być dyskusyjny. Pomijając zasadność rozumowania Sądu Apelacyjnego należy zwrócić uwagę na inny stan faktyczny zgodnie z którym ubezpieczona po przyznaniu emerytury wcześniejszej nie występowała o przyznanie emerytury po uzyskaniu powszechnego wieku i nie została jej ona przyznana a zażądała przeliczenia pierwotnego świadczenia, oczywiście po uzyskaniu ponad 30 miesięcy dalszego ubezpieczenia. Wydaje się, że Sąd ten dał prymat wykładni „prospołeczno – celowościowej” zamiast nie budzącej wątpliwości wykładni gramatyczno-językowej.

Natomiast Sąd Apelacyjny w Katowicach przyjął, że skoro ubezpieczony nie spełnił przesłanek do nabycia prawa do emerytury na innej podstawie prawnej, brak było podstaw do przeliczenia świadczenia na podstawie art. 53 ust. 4 w zw. z ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.(wyrok z 23.08.2016 r. w spr. III AUa 2216/15)

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 maja 2014 r. wyjaśnił, że Ustawodawca nie zastrzegł w art. 53 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.), że okres podlegania „co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym” należy odnosić wyłącznie do poprzedniej emerytury w chronologicznym ujęciu. Nie zaznaczył też, że ten sam okres wykorzystany już raz do obliczenia emerytury „po emeryturze”, nie może ponownie służyć do obliczenia części socjalnej od nowej kwoty bazowej każdej następnej emerytury. Wystarczy zatem, aby tylko raz okres ten przypadł po nabyciu prawa do emerytury, aby każda kolejna emerytura (np. druga, trzecia) mogła być obliczona z wykorzystaniem nowej kwoty bazowej, pod warunkiem że ubezpieczony wskazuje podstawę wymiaru pierwotnej emerytury. Dodał też, że okres „podlegania przez co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym” liczy się od daty decyzji przyznającej prawo do uprzedniej emerytury do daty przyznania następnej emerytury (sprawa I UK 413/13)

Poglądowi temu towarzyszy stanowisko Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie stwierdzające, że przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), nie przewidują możliwości przeliczenia tego samego świadczenia na zasadach określonych w art. 53 ust. 4 ustawy. Natomiast przepis art. 53 ust. 4 może być stosowany w związku z nabywaniem kolejnego uprawnienia do świadczenia, a nie może stanowić samoistnej podstawy do przeliczenia świadczenia. (wyrok z dnia 26.06.2013 r. w spr. III AUa 303/13)

Uzupełniając, co wyżej już wyjaśniał Sąd Okręgowy, w wyroku z dnia 2.06.2017 r. Sąd Najwyższy wskazał, że przepis art. 53 ust. 3 i 4 oraz art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 887 ze zm.) nie znajdują zastosowania w postępowaniu wszczętym na podstawie art. 109 ust. 1 ustawy. Organ rentowy stosuje art. 110 ust. 1 ustawy jeżeli we wniosku o ponowne ustalenie wysokości świadczenia wskazano podstawę wymiaru składki przypadającą w całości lub w części po przyznaniu - ustaleniu - świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. (sprawa II UK 259/16)

Przełąd orzecznictwa z ostatnich kilku lat wskazuje na tendencję wykładania prawa w ten sposób, że ubezpieczony który otrzymał emeryturę wcześniejszą a następnie podlegał ubezpieczeniu przez okres przynajmniej 30 miesięcy może żądać przy wyliczeniu emerytury w powszechnym wieku na podstawie art. 53 ust. 4 a nie art. 53 ust.3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS o ile kolejna emerytura może być wyliczona według analogicznych podstaw (a więc według art. 53 ustawy). To oznacza, że nie ma możliwości przeliczenia emerytury z art. 46 ustawy wtedy gdy po uzyskaniu wieku powszechnego nie przysługuje ubezpieczonemu emerytura mieszana lub obliczana na zasadzie art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z FUS a przysługuje emerytura w systemie zdefiniowanej składki, która takich elementów nie posiada.

Skoro zatem wnioskodawczynie skonsumowała prawo do wcześniejszej emerytury na podstawie 53 ust.1 ustawy emerytalnej , a ma ustalone prawo do powszechnej emerytury w tzw. nowym systemie tj. systemie zdefiniowanej składki , to nie jest możliwym przeliczenie pobieranego przez nią świadczenia z uwzględnieniem nowej kwoty bazowej bo nowe świadczenia nie posiada takiego elementu jego wyliczenia. Również, z brzmienia art. 53 ust 3 ustawy („emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2”) , wynika, że nie można na tej zasadzie przeliczyć pierwotnej emerytury przyznanej w obniżonym wieku jak żądała ostatecznie wnioskodawczynie. Brak racjonalnej wykładni (wobec jasnej wykładni językowej) która pozwalała by twierdzić, że ubezpieczony ma prawo do wyliczania wcześniejszej (pierwotnej – już przyznanej) emerytury jeżeli będzie podlegał ubezpieczeniu społecznemu przez 30 miesięcy i uzyska powszechny wiek emerytalny.

Z tych względów, na podstawie art. 477¹⁴§1 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawczynie.

S.B.